

Tisdagen den 5 Maj 1908

Stockholmspolisen.

Regeringens oförtöfvade ingripande mot den socialistiska första maj-skandalen har förebyggt möjligheten, att densamma skulle få passera oanmärkt, såsom tillställarna nog hade hoppats, och såsom det väl icke heller hade varit polisen emot.

Vi ha lämnat redogörelse för den officiella polisrapporten, hvilken dock är affattad så, som om endast en enda person skulle vara den närmast skyldige. Emellertid måtte, enligt flera personers samstämmiga uppgift, minst två samtidigt burit fanan med den brottsliga inskriptionen, emedan densamma, såvidt ses kunde, var spänd mellan två stänger. Vidare förefaller det af ingångna underrättelser, som om meningen skulle vara att begränsa polisens ansvar till ett par detektivkonstaplar, hvilka detacherats att öfvervaka ordningen i tåget, och hvilka visserligen iakttagit den brottsliga inskriptionen, men icke haft beslutsamhet nog att inskrida. Angående deras ansvarsskyldighet vilja vi här icke ytt-

ra oss, den förefaller ju formellt ganska påtaglig. Men å andra sidan är det högre polisbefälet icke ursäktadt därmed. Det fanns ju till och med ridande poliskommissarier, hvilka iaktog togot och näppeligen kunde undgå att läsa den brottsliga inskriptionen. Äfven annat högre polisbefäl fanns ju både här och där, som hade både kunnat och bort ingripa. För öfrigt lär det icke vara riktigt att öfverlämna omsorger af detta slag ensamt åt polisfunktionärer på lägsta rangtrappsteget vid tillfällen, då öfverordnade i alla grader ha plikt och tillfälle att närvara. Om de två detektivkonstaplarna brustit i anmälningsskyldighet till befälet eller dylikt, får ju komma dem till last, men under alla förhållanden kan här icke tillstädjas en ansvarskoncentrering nedåt, som fristar de i själfva verket mest försumlige.

Nu var det ju så, att öfverståthållaren icke befann sig i Stockholm vid detta kritiska tillfälle, ett förhållande, som icke lär vara absolut enstaka. I ordinarie polismästarens ställe tjänstgjorde en polisintendent, och det ser sålunda ut, som om hela den högsta polisledningen den viktiga 1 maj skulle ha varit mindre lyckligt anordnad. Man kan förvisso icke fullt seatera den lätthet, med hvilken de högsta spetsarna inom ordningsmakten tar tjänsten vid ett tillfälle, då man alltid kan befara extra uppträden.

Men allmänheten i Stockholm har icke heller anledning att hysa något öfverdrifvet förtroende till polisledningen äfven under ordinarie förhållanden. Faktiskt är, att Stockholm sedan länge är en i polisafseende illa styrd stad. Man har icke märkt det så mycket, medan hufvudstaden ännu räknade med små förhållanden. Men i och med att storstadsegenskaperna börja framträda, känner man hvilka oerhörda brister, som vidlåda ordningshållandet. Detta gäller icke blott slappheten vid ett fall sådant som det här närmast förevarande. Det gäller nästan på alla områden, där ordningsmakten måste funktionera. Det gäller gatutrafiken, som säkerligen är bland de mest oronliga i någon jämförlig stad i världen. Det gäller vidare i fråga om åtskilliga afslöjanden af för polisen icke smickrande natur, i fråga om torghandeln och månglareringarna, i fråga om mjölkmagasin o. s. v.

Allra värst är dock, att polisen icke kunnat eller velat eller vågat sätta sig i respekt hos befolkningens lägre lager, utan att oordningar här gång på gång kunna etableras, som ofta förlöpa straffritt, som alltid äro olidliga för den allmänhet, hvilken råkar befinna sig i närheten, och som icke kunna undgå att ännu mer öka djärfheten hos fridstörare och ogärningsmän. Man torde vid första ögonkastet icke

kunna föreställa sig, huru mycket ondt som åstadkommes af, att polisen såg genom fingrarna med 1 maj-förbrytelsen. Då de ungsocialistiska slynglarna finna, att äfven de fräckaste lagbrott få passera utan polisens ingripande, trots att de ske under de mest flagranta förhållanden, då föder detta ännu

mera trots och uppstudsighet och mer förakt för den lagbundna ordningen. Man får hoppas, att genom regeringens kraftiga och beslutsamma ingripande ett rättvist straff skall tillmätas åt fredagens brottslingar. Men man får också hoppas, att den försumliga polisen skall få sin näpst, och detta så, att man icke söker ut ett eller ett par försoningsoffer i den lägsta polisgraden, utan att äfven de öfverordnade, i hvad grad de än må befinna sig, som gjort sig skyldiga till en försumlighet, måtte få lära sig, att de äro till för ordningens upprätthållande, och icke endast för att hålla efter den laglydiga allmänheten till förmån för upprorsstiftarna.

Det går icke an att se genom fingrarna med tjänsteförsummelse hos hufvudstadens polisbefäl. Sådant dåligt exempel skulle verka ondt. Och särskildt skulle det väcka blandade känslor hos ordningsmakten i landsortsstäderna, hvilken den senaste 1 maj flerstädes skötte sig förträffligt, om Stockholmspolisen opåtaladt tillåtes blunda för streck, som annorstädes pliktenligt påtalats.

Hvad som passerade här den 1 maj är en ny erinran om, att Stockholmspolisens ledning behöfver omgestaltas. Det fordras annorledes beskaffade och tränade män i spetsen för ordningsmakten i rikets största stad än hittills. Och speciellt vore det lyckligt, om äfven element med god militär utbildning och lämpliga egenskaper i öfrigt tillfördes vår polisstyrelse först och främst i dess öfversta lager, men dessutom äfven på andra viktiga punkter.